

“L’interès crematístic i social s’ajunta, en la meva parella, a l’amor sincer i carnal”

Daniel O’Hara, pseudònim de Daniel Muñoz i Prades (Barcelona, 1968), va guanyar el premi Andròmina de novel·la, del 2011, amb la seva tercera obra, “El poder excoient de la essa sonora”, finalment publicada per 3i4 amb el títol *Dependent ben plantat per a hereu sobiranista*. La novel·la és una història d’amor entre un advocat catalanista i un jove cornellanenc.

—Hi havia una idea mare abans d’embastar la trama, o una lliçó de cap mena?

—No. Tenia escrit el primer capítol, que era un conte. El que sí que sabia és que acabaria malament, que seria un melodrama social i sexual, bo i desenvolupant el conte. Dins del conte hi havia la llavor del melodrama.

—El lector pensa en *Pigmalió*. Per tant, pot pensar que el jove cornellanenc de família castellano-parlant, en Robert, s’enamora de l’advocat, Oriol Recasens, per prosperar socialment, per rebre una formació. Per passar de l’extraradi al rovell de la ciutat.

—N’està totalment enamorat, per atracció biològica. El que passa és que, a partir d’aquí, l’advocat el sotmet per educarlo culturalment i lingüísticament. I el jove està totalment conforme a sotmetre’s a aquesta transformació. Des del primer moment accepta de rebre classes de català per poder integrar-se en el nou àmbit social, a diferència de l’Eliza Doolittle de *Pigmalió*, que quan el professor la treu del carrer no té prou consciència que rebrà una determinada formació. En Robert vol prosperar socialment. És un trànsfuga social declarat. I ho fa d’una manera honesta, franca. En cap moment no enganya l’advocat, no li fa veure una cosa per l’altra. Els interessos crematístics i socials s’ajunten amb l’amor sincer i carnal.

—La jugada final que fa Oriol de fer anar en Robert a viure a la Rambla de Catalunya, a què obeeix?

—Inicialment, l’Oriol, quan l’abandona li donava el pis on havia viscut, a la Rambla de Catalunya. Però m’hi vaig repensar i vaig veure que seria més versemblant que el suposat gest noble de l’Oriol que l’ajudés a rentar-se una mica la consciència, fos donar-li una casa per sempre més, en propietat, on pogués

Daniel O’Hara publica la novel·la *Dependent ben plantat per a hereu sobiranista*, premi Octubre 2011, en 3i4.

aixoplugar-se una persona que ho té difícil per a sortir-se’n a la vida, des de la seva perspectiva. I com a ironia, hi hauria el fet de començar a Cornellà, intentar grimpar socialment, i acabar a l’altra banda de l’àrea metropolitana, al Besòs.

—Com si l’Oriol li negués el dret a ser com ell, socialment parlant.

—Bé, l’Oriol no rumia tant. Quan en Robert li diu que és seropositiu, l’Oriol sent l’ímpetu de treure-se’l de sobre i no voler saber-ne res més. Però com que té una mica de bon cor i no li és gran sacrifici li dóna el pis de Santa Coloma de Gramenet. Tot dins la seva prepotència. Com que es creu un mascle alfa i un triomfador, pensa que és immune a una infecció que potser tos dos comparteixen, i que fins i tot potser és ell qui la hi ha transmès. Sembla un acudit, però hi ha bastants homosexuals insertius que creuen que per ser ells qui penetren i expulsen són invulnerables a les infeccions.

—Com a la novel·la anterior, heu pensat que cal ser detallista en les escenes sexuals, que no s’ha de tancar la porta quan comencen les situacions més íntimes.

—Les històries d’amor que he conegut estarien totalment amputades si les recordés tancant la porta en arribar les escenes de sexe. Aquí el que sí que hi ha de diferent és que mai fins ara els meus protagonistes havien estat feliços fent sexe. Encara no havia escrit cap història d’amor i, és clar, la narració sexual ha canviat molt. Almenys a la primera meitat de la novel·la, he intentat retratar un sexe molt diferent, on els protagonistes tenen una absoluta felicitat perquè s’han trobat dos amants fets l’un per l’altre. Mai no havia descrit un sexe positiu i pletòric, fins ara era un sexe desenganyat, potser anònim, avorrit, deprimat, existencialista. El vessant negatiu de la parella també hi és, però no és de sexe anònim, de sexe compulsiu, sinó que correspon una història d’amor degradada, la destrucció de la parella. A més, aquestes descripcions estan plenes de psicologisme i, per tant, contenen una informació substancial, biogràfica, per a entendre el que passa. Sense el primer capítol, tan explícit, seria difícil entendre la dèria que tenen l’un per l’altre, la resta de la novel·la.

Lluís Bonada